

*În care Grover rămâne pe neașteptate
fără pantaloni*

Este timpul pentru o mărturisire: m-am descotorosit de Grover imediat ce am ajuns la autogară.

Știu, știu. Am fost nepoliticos. Dar Grover mă băga în sperieți, privindu-mă de parcă aș fi fost deja mort și mormăind „De ce se tot întâmplă asta?” și „De ce trebuie să fie mereu clasa a șasea?”

Ori de câte ori se supăra, vezica lui Grover își făcea de cap, așa că n-am fost surprins când, imediat ce am coborât din autobuz, m-a pus să promit că-l aștept, apoi a tăiat-o spre toaletă.

În loc să-l aștept, mi-am luat valiza, m-am strecurat afară și am luat primul taxi spre periferie.

— La intersecția dintre 104 Street și First Avenue, i-am spus șoferului.

Două vorbe despre mama mea, înainte s-o întâlnești.

Numele ei este Sally Jackson și e cea mai bună persoană din lume, ceea ce-mi confirmă teoria că cei mai buni oameni au parte de cel mai mare ghinion. Părinții ei au murit într-un accident de avion când avea cinci ani și a fost crescută de un unchi căruia nu-i prea păsa de ea. Și-a dorit să devină scriitoare, așa că a muncit în timpul liceului pentru a economisi suficienți bani ca să poată urma un colegiu cu o bună programă de scriere creativă. Apoi unchiul ei a făcut cancer și ea a trebuit

să abandoneze școala în ultimul an ca să aibă grijă de el. După ce unchiul a murit, ea a rămas fără bani, fără familie și fără o diplomă.

Singura perioadă bună din viața ei a fost cea în care l-a întâlnit pe tata.

N-am amintiri cu el, doar un fel de strălucire caldă, poate o urmă vagă de zâmbet. Mamei nu-i place să vorbească despre el, pentru că o întristează. Și nu are poze cu el.

Vedeți voi, ei nu erau căsătoriți. Ea mi-a spus că era un om bogat și important, iar relația lor era una secretă. Apoi, într-o bună zi, el a plecat într-o călătorie importantă, peste Atlantic, și nu s-a mai întors.

Pierdut pe mare, mi-a spus mama. Nu mort. Pierdut pe mare.

Ea a lucrat pe ici, pe colo, a urmat cursuri la seral pentru a-și lua bacalaureatul și m-a crescut singură. Nu s-a plâns și nu s-a pierdut niciodată cu firea. Nici măcar o singură dată. Dar știam că sunt un copil dificil.

În cele din urmă, s-a măritat cu Gabe Ugliano, care a fost drăguț în primele treizeci de secunde după ce l-am cunoscut, apoi și-a dat arama pe față, ca un nemernic ce era. Când eram mai mic, îl poreclisem Gabe-cel-împuțit. Îmi pare rău, dar asta-i adevărul. Tipul puțea ca o pizza cu usturoi mucegăită înfășurată într-un șort.

Fie vorba între noi, îi făcusem mamei viața destul de grea. Felul în care o trata Gabe-cel-împuțit, felul în care ne înțelegeam noi doi... Ei bine, momentul venirii mele acasă este un bun exemplu în sensul ăsta.

Am intrat în micul nostru apartament, sperând ca mama să se fi întors de la lucru. În schimb, Gabe-cel-împuțit era în camera de zi, jucând poker cu prietenii lui. Televizorul

urla, pus pe canalul de sport. Pe covor erau aruncate chipsuri și cutii de bere.

Abia ridicându-și privirea și fără să-și scoată trabucul din gură, a spus:

— Deci, ai venit acasă.

— Unde e mama?

— La lucru, a spus el. Ai ceva bani?

Asta era tot. Nu tu „Bine ai revenit“, „Mă bucur să te văd“, „Ce-ai mai făcut în ultimele șase luni?“.

Gabe se îngrășase. Arăta ca o morsă fără colți, îmbrăcată în haine ieftine. Avea aproximativ trei fire de păr pe cap, pieptănate peste scalpul chel, de parcă asta l-ar fi făcut să arate mai frumos.

Lucra ca manager la Electronics Mega-Mart, în Queens, dar își petrecea acasă cea mai mare parte a timpului. Habar n-am cum de nu fusese concediat încă. Continua să-și primească salariul, cheltuind banii pe trabucuri care îmi făceau greață și, desigur, pe bere. Întotdeauna bere. Ori de câte ori eram acasă, el se aștepta să-i fac rost de fonduri pentru jocurile de noroc. El numea asta „secretul nostru, ca între bărbați“. Asta însemna că, dacă îl pâram mamei, mă bătea măr.

— N-am niciun ban, i-am spus.

A ridicat o sprânceană unsuroasă.

Gabe mirosea banii ca un ogar, ceea ce-i de mirare, având în vedere că odoarea lui ar fi putut acoperi orice alt miros.

— Ai luat un taxi din stația de autobuz, a spus. Probabil ai folosit o bancnotă de douăzeci. Ai primit rest șase, șapte dolari. Cineva care vrea să trăiască sub acest acoperiș trebuie să se descurce singur. Am dreptate, Eddie?

Eddie, administratorul clădirii, m-a privit cu o urmă de simpatie.

— Haide, Gabe, i-a spus. Puștiul de-abia a ajuns.

— Am *dreptate*? repetă Gabe.

Eddie a privit supărat în castronul cu covrigei. Ceilalți doi tipi au dat câte un vânt la unison.

— Bine, am spus.

Am scos un pumn de dolari din buzunar și i-am aruncat pe masă.

— Sper să pierzi.

— Vezi că a sosit și carnetul tău de note, istețule! a strigat el după mine. În locul tău n-aș fi atât de îngâmfat!

Am trântit ușa de la camera mea, care, de fapt, nu era camera mea. În timpul școlii, era „camera de studiu“ a lui Gabe. El nu studia nimic cu excepția unor reviste auto vechi, dar îi făcea plăcere să-mi îndese lucrurile în dulap, să-și lase cizmele pline de noroi pe pervazul ferestrei și să facă tot posibilul ca locul să duhnească a parfum urât mirositor, a trabucuri și bere stătută.

Mi-am aruncat valiza pe pat. Casă, dulce casă.

Mirosul lui Gabe era aproape mai rău decât coșmarurile despre doamna Dodds sau decât sunetul foarfecii bătrânei care tăiașe ața.

Dar, de îndată ce m-am gândit la asta, picioarele mi s-au muiat. Mi-am amintit privirea panicată a lui Grover – cum mă făcuse să promit că n-o să merg acasă fără el. Am fost străbătut brusc de un fior. Am simțit că cineva – sau ceva – mă caută chiar acum, poate chiar suia scările, scoțând gheare lungi, oribile.

Apoi am auzit vocea mamei.

— Percy?

A deschis ușa dormitorului, iar temerile mi s-au evaporat.

Mama are darul de a mă face să mă simt bine intrând pur și simplu în încăpere. Ochii ei strălucesc și își schimbă culoarea în lumină. Zâmbetul ei este cald și învăluitor. Are câteva șuvițe cărunte amestecate prin părul lung și castaniu, dar nu mă gândesc niciodată la ea ca fiind bătrână. Când se uită la mine, e ca și cum ar vedea toate părțile mele bune, nu și pe cele rele. N-am auzit-o niciodată ridicând vocea sau spunând cuiva ceva neplăcut, nici măcar mie sau lui Gabe.

— Percy!

M-a îmbrățișat strâns.

— Nu pot să cred! Ai mai crescut de la Crăciun!

Uniforma ei tricoloră de la Sweet on America mirosea a cele mai bune lucruri din lume: ciocolată, lemn dulce și toate celelalte dulciuri pe care le vindea la magazinul din Grand Station. Îmi adusese o pungă imensă de „mostre gratuite“, așa cum făcea întotdeauna când veneam acasă.

Ne-am așezat împreună pe marginea patului. În timp ce atacam jeleurile acrișoare cu afine, ea mi-a trecut mâna prin păr și mi-a cerut să-i spun tot ce nu-i povestisem în scrisori. N-a pomenit nimic despre exmatriculare. Nu părea să-i pese de asta. Dar eu eram bine? Băiețelul ei era bine?

I-am spus că mă sufocă și am rugat-o să mă lase în pace, dar în sinea mea mă bucuram foarte, foarte mult s-o văd.

Din cealaltă cameră, Gabe a strigat:

— Hei, Sally, n-ar fi rău niște sos de fasole, ce zici?

Am scrâșnit din dinți.

Mama e cea mai drăguță femeie din lume. Ea ar trebui să fie căsătorită cu un milionar, nu cu un cretin ca Gabe.

De dragul ei, am încercat să par optimist cu privire la ultimele mele zile de la Academia Yancy. I-am spus că nu eram prea supărat cu privire la exmatriculare. Rezistasem aproape tot anul de data asta. Îmi făcusem noi prieteni. Mă descurcasem destul de bine la limba latină. Și, sincer, certurile nu fuseseră atât de grave cum susținea directorul. Îmi plăcuse la Academia Yancy. Chiar îmi plăcuse. Îi prezentasem ultimul an atât de bine, încât aproape că mă convinsesem și pe mine. Am început să mă sufoc, gândindu-mă la Grover și la domnul Brunner. Deodată, nici Nancy Bobofit nu mai părea atât de rea.

Asta până la excursia de la muzeu...

— Poftim? m-a întrebat mama.

Ochii ei îmi scrutau conștiința, încercând să-mi smulgă secretele.

— Te-a speriat ceva?

— Nu, mamă.

M-am simțit prost că mint. Am vrut să-i spun despre doamna Dodds și cele trei bătrâne care tricotau, dar m-am gândit c-ar fi sunat stupid.

Mama și-a țuguia buzele. Știa că mint, dar nu m-a forțat.

— Am o surpriză pentru tine, mi-a spus. Mergem la plajă.

Am făcut ochii mari.

— Montauk?

— Trei nopți, în aceeași cabană.

— Când?

Ea a zâmbit.

— De îndată ce mă schimb.

Nu mi-a venit să cred. Mama și cu mine nu mai fuse-
serăm la Montauk în ultimele două veri pentru că Gabe
spunea că nu avem destui bani.

Gabe a apărut în ușă și a mârâit:

— Sally, unde-i sosul de fasole? Nu m-ai auzit?

Mi-a venit să-l pocnesc, dar am întâlnit ochii mamei
și am înțeles că-mi oferea un târg: să fiu drăguț cu Gabe
o vreme. Doar până termina pregătirile pentru Montauk.
Apoi urma s-o ștergem de-aici.

— Imediat, dragă, i-a spus ea lui Gabe. Tocmai vor-
beam despre excursie.

Ochii lui Gabe s-au micșorat.

— Despre excursie? Vrei să spui că ai vorbit serios?

— Știam eu, am murmurat. Nu ne va lăsa să plecăm.

— Bineînțeles că ne va lăsa, a spus mama pe un ton
egal. Tatăl tău vitreg își face griji în privința banilor.
Asta-i tot. În plus, a adăugat ea, Gabriel va avea parte
și de altceva decât sos de fasole. Voi face suficient sos
cu șapte straturi ca să-i ajungă pentru tot weekendul.
Guacamole. Smântână. De toate.

Gabe s-a înmuiat puțin.

— Deci banii de excursie... se scad din bugetul tău
pentru haine, corect?

— Da, dragă, a spus mama.

— Și n-o să mergi nicăieri cu mașina mea decât până
acolo și înapoi.

— Vom fi foarte atenți.

Gabe și-a scărpinat bărbia.

— Poate dacă te grăbești cu sosul ăla cu șapte stra-
turi... Și dacă puștiul își cere scuze că m-a întrerupt de
la poker...

„Poate dacă te lovesc între picioare“, m-am gândit eu.
„Și te fac să cânti subțire vreo săptămână...”

Dar ochii mamei m-au avertizat să nu-l enervez.

De ce-l suporta pe tipul ăsta? Îmi venea să țip. De ce-i păsa ce crede el?

— Îmi pare rău, am murmurat. Îmi pare foarte rău că ți-am întrerupt partida de poker incredibil de importantă. Te rog să te întorci la joc chiar acum.

Ochii lui Gabe s-au îngustat. Creierașul său încerca probabil să detecteze sarcasmul din vorbele mele.

— Bine, fie, a hotărât el.

Și s-a întors la partida lui.

— Mulțumesc, Percy, a spus mama. După ce ajungem la Montauk, vom discuta mai mult despre... tot ce-ai uitat să-mi spui, bine?

O clipă, am crezut că văd teamă în ochii ei, aceeași frică pe care o văzusem la Grover în timpul călătoriei cu autocarul, de parcă și mama simțise un fior ciudat în aer.

Dar apoi zâmbetul i-a revenit, și m-am gândit că probabil mă înșelasem. Mi-a ciufulit părul și s-a dus să-i prepare lui Gabe sosul cu șapte straturi.

O oră mai târziu, eram gata de plecare.

Gabe a luat o pauză de la partida de poker, suficient cât să mă vadă ducând bagajele mamei la mașină. Se plângea și se văita încontinuu că va trebui să se lipsească de mâncarea gătită de ea – și, mai important, de Camaroul său din 1978 – pentru tot weekendul.

— Să nu văd o zgârietură pe mașină, istețule, mă avertiză el în timp ce aduceam ultimul bagaj. Nici măcar o singură zgârietură.

De parcă eu aș fi condus. Aveam doisprezece ani. Dar asta nu conta pentru Gabe. Dacă un pescăruș s-ar

fi găinățat pe mașina lui, el găsea o cale să dea vina pe mine.

Privindu-l cum se târăște spre clădire, m-am enervat atât de tare, încât am făcut ceva ce nu-mi pot explica. Când Gabe a ajuns la ușă, am făcut gestul pe care îl văzusem la Grover în autocar, un fel de alungare a răului, cu mâna strânsă peste inima mea, apoi o mișcare spre Gabe. Ușa cu geam s-a trântit atât de tare, că l-a lovit în spate și l-a împins ca din pușcă în sus pe scări. Poate că a fost vântul sau un accident ciudat cu balamalele, dar n-am mai stat să aflu.

M-am suit în Camaro și i-am spus mamei să-i dea bice.

Cabana închiriată de noi era pe malul sudic, tocmai la extremitatea insulei Long Island. Era o căsuță în culori pastelate, cu draperii decolorate, pe jumătate scufundată în dune. Întotdeauna găseai nisip în așternuturi și păianjeni în dulapuri și în majoritatea timpului marea era prea rece pentru înot.

Eram înnebunit după locul ăla.

Mergeam acolo de când eram mic. Mama mergea chiar de mai demult. Nu-mi spusese asta pe față, dar eu știam de ce plaja era specială pentru ea. Era locul unde îl întâlnise pe tatăl meu.

Pe măsură ce ne apropiam de Montauk, ea părea să întinerească, anii de griji și de muncă dispărându-i de pe chip. Ochii ei căpătaseră culoarea mării.

Am ajuns acolo la apus, am deschis toate ferestrele cabanei și am trecut prin rutina noastră obișnuită de curățenie. Ne-am plimbat pe plajă, am hrănit pescărușii cu chipsuri din porumb albastru și am clefăit jeleuri

albastre, bomboane albastre și toate celelalte mostre gratuite aduse de mama de la serviciu.

Cred că ar trebui să explic ce-i cu mâncarea albastră.

Vedeți voi, Gabe îi spusese odată mamei că așa ceva nu există. S-au certat, ceea ce a părut ceva neînsemnat pe moment. Dar de atunci, mama s-a străduit să mănânce chestii albastre. Cocea prăjituri aniversare albastre. Făcea *smoothies*¹ cu afine. Cumpăra chipsuri *tortilla* din porumb albastru și aducea acasă bomboane albastre de la magazin. Asta – și faptul că-și păstrase numele de fată, Jackson, și nu se numea doamna Ugliano – era o dovadă că nu fusese în totalitate păcălită de Gabe. Avea totuși o vână rebelă, ca mine.

După ce s-a întunecat, am făcut un foc. Am pregătit hotdogi și bezele. Mama mi-a spus povești din copilăria ei, de dinainte ca părinții ei să moară în accidentul de avion. Mi-a povestit despre cărțile pe care avea de gând să le scrie într-o bună zi, când va avea destui bani pentru a pleca de la magazinul de dulciuri.

În cele din urmă, mi-am făcut curaj s-o întreb despre lucrul la care mă gândeam de fiecare dată când veneam la Montauk – tatăl meu. Privirea mamei s-a încetșosat. M-am gândit că-mi va spune aceleași lucruri ca întotdeauna, dar nu mă săturam niciodată de ele.

— Era un om bun, Percy, a spus ea. Înalt, frumos și puternic. Dar și blând. Știi, ai părul lui negru și ochii lui verzi.

Mama a pescuit un jeleu albastru din punga cu bomboane.

— Aș vrea să te poată vedea, Percy. Ar fi foarte mândru de tine.

¹ Băutură răcoritoare preparată din fructe proaspete.